

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΔΙΑΣΗΜΟΥ

ΧΑΔΖΗ ΣΑΒΒΑ.

Ντοστούμ «Μή Χάνεσαι».

Γιάννη Καμπούρογλου γαζέτα χίτες μπέρ τερά 1) ντέ ντιαβάζω, ζέρεμ ούλα γραμμένα φιοράγκικα είναι, έγω ντέν μπορώ νά ντιαβάσω.

Μπέρνταμ προχτές γαζέτα του ίχέρια μου πέφτει, όνομα Βυζάντιο ίγλέπω, μακαρίτη πατέρα του, Θεός σχωρέση ίψυχή του, πολύ φίλο μου είχα, άιντε λέω άς ντιούμε φιοράγκο λοϊώτατο τί γράφει τά νοιώσω, ντέ τά νοιώσω. Αύτη τή φορά μεάλο τάμα Παναά έκανε, ούλα κατάλαβα, λάκιν 2) ίσταυρό μου έκανα, ίμάτζια μου ντέν πιστεβα, γαζέτα ίχέρια μου είχα γιόκσαμ κάτι άλλο πρᾶμα.

Βαί, βαί, βαί, βαί, αυτό άτρωπο ντέν είναι, γαίνταρο είναι είπα, και ντός του έφτυσα έφημερίδα, ίστόμα μου ζόρ ζοριντάν 3) ίσάλιο ντέν έμεινε.

Βρέ κιοπόγλου κιοπέκ Καμπούρογλου, έσύ χίτες ίνσάφι ντέ κάνεις. Γαζεταδζή έγινες, Μουχαμέτι από ά. . . βα-στας τάρεφες; Έ, κέφι σου τέλει, βάστα τα ίσα με πρωί, έντεψίζ σοφτά!

Έμένα φίλοι ντικοί σου είπανε, κόνσολα Γαλάτσι ήτελες νά κάμουμε, ύπουργό ντέν έκανε, άιντε πγιά ούλο χολή είσαι, ούλο φαρμάκι φτύνεις, λυσασμένο ίσκυλλι έγινες.

Βυζάντιο λέεις έλτσή 4) κάμανε, έμένα κόνσολα γιατί ντέ κάνουνε γιά;

Ούλάν, σασκην σοφτά, έσένα κόσμο ζεβζέκη ίξέρει, ντελή φισέκι ίξέρει, τί γράφεις κουκουτσι ντέν καταλαβαίνεις, σούς! έγω ρώτησα άτρώπους που ντικοί σου ντάσκαλοι γίνονται, άκόμα ίμιζα νά βγάνης ντέν ίξέρεις, έ! άλλάχ τζιζά βερσιν, τέτοιο άτρωπο κόνσολα γίνεται;

Έ! τί ίξέρεις ούλάν; Γλώσα γαζεταδζή σαν παστουρμά είναι, κρομίδι μπόλικο, βούτυρο μπόλικο, άλάτι μπόλικο, πιπέρι μπερί, αυγά, έσύ ντική σου γλώσα από λαπα πιό λαπα είναι, άλάτι γιόκ, 5) βούτυρο γιόκ, νερό μοναχό βέ λίγο ρίξι. Κάτε άτρωπο έσένα ντιαβάζει, τυπογράφο ταρεϊ χαρτιά σου άνάποδα τυπόνει, έτσι ούλα τά πράματα άνακατόνεις' άϊ μπουνταλά, γαζέτα τσορμπάς 6) είναι;

Ούλάν Καμπούρογλου, ίμιαλό σου έλα, σχολείο άλληλο-ντιντακτιό κρυφά κρυφά πήαινε, άλφα βήτα, γκάμα ντέλτα, β, α, βα, β, ε, βε, ίκεφάλι σου σπάσε νά μάτης, ύστερα κοντίλι ίχέρια σου πάρε.

Ντάσκαλο έγω νά ήμουνα, ποντάρια σου ίπάλαγχα έβαζα, άλλη μιά φορά άτρώπους σά Βυζάντιο κιοπάριδες νά μάτης νά βρίζης. Ούλάν, χαμάλη έσύ είσαι γιόκσαμ γαζεταδζής; Ζαναάτι 7) αν τέλης ίστé καλεμκεριά τής Πόλεως άγόρασε, ίντρόμο έβγα, πούλα.

Έγω έσένα λυπούμαι, ζάβαλη, ίμιαλό σου κουρκουτι έγινε, λίγο άκόμη άρτικ λαλαγκήτα τά γίνη.

Μαζύ μου, αν τέλης, έλα, κάτε βράδου μιá μαστίχα τά πίνουμε, μπέρα μίρα, ντζαμάϊκα, γαμάϊκα, κουνιακ μουνιακ, αυτά άφηστα, ίμάγουλά σου ίπρίστικαν, ντέ γλέπεις, χαδζή Σάββα λόγια άκουγε. Είμπα και έλάλησα, άμαρτιάν ούκ έκω.

Χαδζή Σάββα ντουλός σας.

ΚΑΘΡΕΠΤΗΣ ΣΟΥ.

Πώς ήθελα καθρέπτης σου νά ήμουνα, μικρή μου!

Καθέ στιγμή θά ήρχουσιν τρεχάτη άντικρύ μου.

Όπως και αν χτενίζουσιν, δ,τι και αν φορούσες

Αν σου πηγαίνη εύμορφα, έμένα θά ρωτούσες.

Μά ψέμματα θά σούλεγα, πώς κι' άλλη δά σου 'μοιάζει ...

Γιατί;—Γιά νά 'λιγότευες τό τόσο σου τό γάζι.

Αράχνη.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Περιπατούν δύο φίλοι.

— ΑΝ βρήκαμε τώρα, λέγει ο εις, κάπου έδώ μαζε-
μένας λίραις, τί θά κάναμε;

— Θα τής μοιράζαμε.

— Τής λίραις ή τής ζυλταϊς;

Συνομίλει τις μετά φίλου του όστις έκμεταλλεύεται πρὸς
χρηματισμόν και αυτάς τας ώρας τής σχολής του.

Έπί τέλους άνυπομονήσας ο πρώτος του λέγει:

— Μά και όταν κοιμάσαι κερδίζεις παράδες;

— Όχι, αυτό τό κάμουνε όσοι παίρνουν μεγάλας προί-
καις' μόνον αυτοί κερδίζουν παράδες για νά κοιμῶνται.

Ηλεγχεν εις άλλον διότι πτυσθεις ύπό τρίτου δέν εζή-
τησε καμμίαν ίκανοποίησιν.

Αυτός εις άπάντησιν:

— Και μήπως ήλθε τό πτύσμα έπάνω μου;

Νομικοί συνεμελέτων.

Έρωτᾶ ο εις:

— Τι θά πῆ δικανική απόδειξις;

Απαντᾶ ο άλλος:

— Δοκαρίκι!

Έπρόκειτο εις τό δικαστήριον περι προτιμήσεως δύο δι-
κῶν, ών ή μία ήρίθμει όκτώ μόνον έτη, ή δέ άλλη δεκα-
οκτώ.

Ο εύφυής δικηγόρος τής τελευταίας: αΚύριοι δικασται,
λέγει, παραλείπων όλους τούς άλλους λόγους ούτινες συνη-
γοροῦν ύπερ τής προτιμήσεως τής ιδικῆς μου, σᾶς αναφέρω
ένα και μόνον. Είναι δεκαοκταέτις, σφιγῶσα' αν και
τώρα δέν τήν εκδικάσητε, θα τήν καταντήσητε γεροντο-
κόρην και τό κρέμα εις τόν λαϊμόν σας.

Οί δικασται δέν έδίστασαν νά πεισθοῦν εις τόσῳ γοη-
τευτικούς λόγους.

— Κατάλαβες τί είναι ή άκτινωτατε έλπίδαίς του Πα-
ράσχου εις τό νέον του ποίημα;

— Έλπίδαίς του Παράσχου . . . όπου φυτρώνουν άκτι-
νε; . . . ά! κατάλαβα, είναι έλπίδαίς κερατωμέναίς.

1) Ουδέποτε.— 2) Αλλά.— 3) Διά τής βίας.— 4) Πρέσβυς.— 5)
Δίν έχει.— 6) Σούπα.— 7) Έπάγγελμα.